

Bagdi elindul

Bagdi és Anna a vonaton találkoztak először. A pécsi gyorson. A találkozás az ő esetükben nemhogy azt nem jelentette, hogy rögtön, mintegy villámcsapásszerűen egymásba szerettek, de még csak azt sem, hogy ténylegesen összeismerkedtek volna. Bagdi Sándor arra a vasárnap esti szerelvényre súlyosan ittas állapotban, ráadásul társasággal szállt fel a keszöhidegkút-gyönki vasútállomáson. Amikor Anna először látta életében Bagdit, az egy műanyag pohárral a kezében tántorgott az ülések közötti kis folyosón, a vonat mozgása és az alkohol a fejében úgy dobálta a felszakított és összefirkált, másodosztályú műbőr ülések között, mint ha csak valami szomorú flippergolyó volna. Kompániájának két másik tagja rákmászásban, *háttal előre* haladt a szerelvényen, ölükben az italokkal, erre a kis időre, ami még hátravan, már minek felállni, ezt kiabálták, röhögtek is rajta, de Bagdi nem, ő csak nézett zavartan, és még akkor is látszott rajta valami szomorúság, amikor mosolygott. Nem is igazán volt órá jellemző, hogy részegen tántorogjon, egyenletesen, kitartóan tudott inni, az a fajta volt, aki látja a szegélyeket, és képes is megmaradni azok között. Zenészként is ehhez szokott, mert a lakodalmakat, ünnepeket ital nélkül megúszni nem lehetett, de mindig úgy ivott, hogy az a zenében kárt még ne tegyen. Azon a hétvégén kizárólag azért engedte kicsúszni a dolgokat a keze közül, mert megkapta apjától a saját zongoráját, egy 1901-es Franz Wirth-et. Néhány hónapja vették fel a Zeneművészetre, és bár látványosan még a rövid zongora is bőven meghaladta az őt és az öccsét egyedül nevelő apja lehetőségeit, de az öreg, Bagdi Ferenc vadászmeister, eladott mindent a vadászszobából, az agancsokat, a vaddisznófejet, a preparált madarait és a prémeket is, így lett tehát hangszer, saját, nem a legnívósabb márka ugyan, de bécsi, páncéltőkés, elefántcsont borítású billentyűzettel. Ezt ünnepelte azon a hétvégén Bagdi, a feketén csillogó, szantálfa szagú hangszert, a sajátot, és így esett, hogy majdnem egy napon érkeztek meg az életébe ezek ketten: Anna és a zongora.

Bagdi azon az esti vonaton, félúton Pécs és Budapest között, vagy talán egy hajszálnyit már inkább Pesthez közelebb, kifelé igyekeztén a két kocsi közötti átjáróba, hogy majd ott rágyújt, ahogy a többiek, nem is a nikotin, hanem a mozdulatsor otthonossága miatt, *megkezdtük, benne vagyunk újra*, ezt mondogatták, és bár nem volt világos, hogy miben is vannak benne éppen oly nagyon, tényleg éreztek valami helyrekerülés-féleséget ilyenkor, ment tehát kifelé, ahogy tudott, de a nagy imbolygás meg fogáskeresés közepette az ajtó mellett ülő lányra borította a pohár vörösbort, leöntötte Annát a borral. Mivel Bagdinak szent meggyőződése volt, hogy trógernek is lehet szerethető módon lenni, térdre roskadt, a kezét csókolgatta Annának, az akkor számára még idegen lánynak, esedezett a bocsánatáért, hangszer nem volt nála, de felajánlotta, hogy elénekli a Kispál és a Borztól a *Naphoz Holddalt*, a teljes albumot, akkor jött ki, tudta az egészet kívülről.

Így esett, hogy Bagdi Sándor üres műanyagpohárral a kezében, egy idegen lány lábainál térdepelve énekelte, hogy *Nézd milyen a Hold, ha a hasadra folyt*, és amikor Anna itt elmosolyodott és kimondta, azt most hagyjuk, hogy mi hova folyt, akkor Bagdi annyira zavarba jött és annyira megörült, hogy ki is hagyott egy számot, de aztán boldogan, csukott szemmel, az arcát az ég felé tartva, részegen és hálásan énekelte, *mindentől messze, a szívhez közel, csinálj csodát, én meg elhiszem*.

Bagdi az ócska, túlhasznált fekete sporttáskájából aztán kitúrt egy pólót is, egy még vállalható holmit, hogy az összeborozott blúzt le lehessen a lánynak cserélnie. Fekete, rövid ujjú, *GN'R*, ez volt csak ráírva, meg az, hogy *Patience*. Gyámoltalan kis ruhadarab volt ez a leöntött selyemblúzhoz képest, a lány biztosan tudott volna a táskáiból ennél jobbat előszedni, de mégis elvette Bagditól. Mielőtt odanyúlt és elfogadta, csak a szája apró rándulásából lehetett észrevenni, hogy lenyelt éppen egy mosolyt, megmutatni még nem akarta, mégiscsak nyakon öntötte ez a lázas, barna szemű idegen egy pohár borral, pincészaga van most mindennek. A lány, miután utat vágott magának az előteret elfoglaló füstben, és arrébb tessékelte a Bagdi baráti körét jelentő alakokat, a vonat wc-jében át is öltözött, és egyszerre gondolt arra, hogy ezt a pólót azért nem valószínű, hogy női nadrágosztűm alá tervezték, meg arra, hogy akkor ezt a pólót legalább viszsa lehet majd adni.

Bagdi másnap egyedül ébredt a Szentkirályi utcai lakásban. Egy barátjánál lakott, pontosabban laktak, üzemszerűen hárman, de csúcsidőben a létszám öt, hat vagy több is lehetett, most viszont üres volt a lakás, csak ő ült benne az ágy szélén, napokon át sétáltatott démonjai által jól összemarva, ez tehát a remegős fázis, gondolta, a többiek már sokat meséltek róla, de látta is rajtuk elégszer. Miután lement az utcára, és a sarki telefonfülkében, a kagylót leemelve megnézte, hogy milyen nap, hogy pontosan hányadika is van, érezte, valami fontos történt vele nemrég, de csak egy sötétkék szempárt tudott felidézni, és azt, hogy sokat énekel. Ezen kívül mindent elfoglalt benne a gyomorgörcs és a remegés, olyan volt a feje, mintha folyékonyvá vált volna az agya, és a folyadék belülről ki akarná robbantani a koponyáját.

Anna első igazi találkozására Bagdival a póló ürügyén történt. Az Oktogonon találkoztak, a fiú mintha szégyellte volna magát kicsit, de azért nem túlzottan, maradt benne vibrálás, nyugtázta fejben Anna, hála istennek. Aztán ezen az első randevún minden eldőlt. Lomtalanítás volt a hatodik kerületben, ott sétáltak a kirakott halmok között, *elmúláshegyek*, ezt mondta Anna, Bagdi pedig csodálattal nézte a lányt, hogy ugye van ilyen, ő mindig tudta, szép is, okos is. A Nyugatinál kirakott valaki a lomok közé egy egész zongorát, nem volt reménytelen állapotban, és bár felhangolni rég nem hangolta fel senki, valamint a kottatartó is hiányzott róla, valószínűleg inkább csak azért szabadultak meg tőle, mert túlságosan sok helyet foglalt. Bagdi akkor odaült a zongorához, a Nyugati téren, a lomtalanítás közepén ráült egy kibelezett hűtőszekrényre, és játszani kezdett. Chopint játszott Annának, *Nocturne*-t, rögtön az elsőt, *bé-moll*, mondta átszellemülten Bagdi a lánynak, és arra gondolt, hogy ő a g-mollt vagy a c-mollt speciel jobban szereti, de ennek olyan az eleje, ami rögtön lekapja az embert a lábáról, és itt most, ugyebár az volna kívánatos, a lány pedig arra gondolt, hogy istenkém, *bé-moll*, bé, mint Bagdi Sándor.

Templomi esküvőn házasodtak aztán össze, és alig van abban túlzás, hogy lényegében továbbra is Chopinnek köszönhetően. Chopin, és kitüntetett módon a *bé-moll Nocturne* már magában a döntésben is szerepet játszott. Mert bár nyilvánvalóan külön-külön is le lehet élni az életet, de az ő kettejük viszonylatában miért kellene, amikor, így Anna, még csak álmodni sem lehetett, hogy szomorúságból ilyen szépséget legyen képes valaki építeni az ő szívében, amelyet Bagdi csinált neki Chopinnal a lomtalanítás közepén. Amikor pedig már a technikai részleteket tárgyalták, és Anna templomi szertartást akart, Bagdi meg csak vonogatta a vállát, hogy miért nem elég a polgári, minek hazudni, ő nem hisz, isten nem létezik, ha pedig nincsen, akkor kulisszának az az erősen cizellált, mégis szigorú épület egyszerűen csicsázás volna, akkor, némi csendet követően mégis úgy folytatta, hogy azért van benne egy kávéskanálnyi bizonytalanság, mármint isten és az ő nemhívése kapcsán, mert a Chopin *Nocturne*-jei, az, hogy azok vannak, hogy azokat valahonnan mégiscsak elő kellett szedni, az mégiscsak érv lehet arra, hogy nem pusztán az van, amit látunk, meg ami kézzel fogható.

Miután összeházasodtak, Gyönkön rendezkedtek be, az öreg Bagdi halálával a ház üres lett, Bagdi öccse pedig egy hűvös hajnalon gyalog indult el a hidegkúti állomásra, hogy Marseille-ig megy és ott belép az idegenlégióba, merthogy itt neki csak a semmi van, ott meg öt év után állampolgárság, francia, nem ez a *fostalicska magyar nyomorúság*, ezt mondta. Bagdi pedig a falutábláig kíserte, és hiába, hogy azóta már tudja, az öccse nemcsak eljutott Marseille-be és valóban belépett a légióba, de Dzsibutinál hátba is lőtték, és francia állami pénzen temették el, neki valamiért mind a mai napig az a legélesebb emléke az öccse megindulásáról, hogy amikor a falutábláig kíserte és visszafelé gyalogolt, már egyedül, akkor az Üveg-hegy lábánál, az út szélén meredező kis bokrokon látta, hogy megcsípte a kőkényt a dér.

Nem is tudod, hogy mekkora dolog az, ennyit gyalogolni, mondta neki Anna. Merthogy tőlük a falutábla majdnem három kilométer, az oda-vissza hat, és neked a kőkénybokor marad meg az egészből, tudod, miért? – kérdezte Anna, aki gyógytornászként szeretett volna inkább városban lakni, kórház közelében, ráadásul errefelé nem volt neki senkije. Viszont a ház, meg a szerelem, Gyönkre jött és Szekszárdra járt dolgozni hetente négyszer. Azért, mert nem arra kell figyelned, hogy el ne essél, mert nem kell azzal foglalkoznod, ami természetes. Adva vannak a nagy dolgok, ezért nem is tartod persze nagyra őket, nem foglalkozol velük, nem listázod, figyelhetsz nyugodtan a maradékra, a szépre, a resztlire, mondjuk a kőkénybokrokra.

Annának a szekszárdi állás mellett volt egy betege Gyönkön is, az autószerelő lánya, szintén Ana, csak egy n-nel, félig orosz származású. Ana édesanyja olimpiai és többszörös világbajnok tornász, talaj, gerenda, felemás, összetett, a szovjet csapat színeiben. Ana maga is tornásznak készült, többen, akik értenek hozzá, azt mondták róla, hogy akkora tehetség, mint az anyja, csak több benne a napfény. *Ana úgy fejezi be a gyakorlatokat, mint amikor valaki végleg hazatér*, ezt mondta róla az első edzője. Sclerosis multiplexben bénult le, voltaképpen ezért is költöztek Gyönkre, az édesapa nem messze született, ismerte jól a helyet, és arra gondoltak, hogy egy ilyen kis helyen nincsenek akkora terek és távok, mint Moszkvában vagy a nagyvárosokban, így Ana azzal a kevés járással, amit vissza-

vett a betegségtől, mégiscsak jobban boldogul majd. Aztán hamar rá kellett jönniük, hogy ezzel az elképzeléssel nagyon félreismerték nemcsak a betegséget, Ana járástávolságát, de a teret magát is, mert ahhoz kicsi volt a falu, hogy taxi működjön benne, ahhoz viszont mégiscsak elég nagy, hogy például három kilométerre legyen Bagdiék házától a faluvéget jelző tábla. Nem maradt más, az édesapja fuvarozta Anát egy kis, piros FIAT 500-ason, azzal vitte mindenhova a faluban, próbálta a hibát elhárítani, az életnek ezt a ronda tévedését kijavítani. A nagydarab, erős ember könnyes szemekkel kérdezte is minden nap Anától, hát-ha az egyik nap végén az jön ki a válaszokból, hogy az élet mégiscsak meg van mentve, hogy tehát hiányzik-e neki, Anának bármi, mi az, amit még megtehetne, mert látod ugye, drágaságom, mégiscsak odaérünk így, mi ketten mindenhova. Ekkor, erre a kétségbeesett apai reményre felelte egyszer azt Ana, hogy ő mindenhol csak ott van, jelen van a legkülönbözőbb pontokon, de soha nincsen közben, mert viszik, és az hiányzik neki, hogy menet közben legyen, csak úgy, két valahollét között, amikor olyan feleslegek, olyan luxuscikkek érhetnek el hozzá, mint a kökénybokor az út szélén, amit megcsípett már a dér, és amit senki nem is tart különben számon, ha bármikor elsétálhat mellette.

Bagdi és Anna már majdnem egy évtizede éltek együtt, úgy voltak, olyan szorosán egymás mellett, ahogyan azt korábban maguknak elképzelték. Bagdi a Gesztenyefa presszóban az asztalnál ezt néha úgy emlegette, hogy össze vagyunk borulva, mint a biciklik a kocsmá előtt, mondták is neki, hogy milyen szépen beszél, de ő igazság szerint inkább zenélni szeretett, főleg otthon, a Franz Wirth-en. Mivel a zenéből élt, sokat járt el a helyi zenekarral fellépni, vállaltak esküvőt, falunapot, szalagavatót, sváb bálakat, pünkösdi fesztivált, gólyabált és temetést. Bagdi szerint utóbbin, a temetésen volt a legfontosabb a zene, mert a többenél van még egyéb a hangokon túl, lehet még találni más örömet is azon kívül, hogy ők ott zenélnék, de a temetésen nem nagyon, ott az a dolguk, mondta, nekik, zenészeknek, hogy az akkordoknak úgy lehessen nekidőlni, mint a még életben maradt rokonoknak, barátoknak. Látszott rajta, a játékán és magán az emberen is, hogy hiszi, amit mond. Egyszer, egy fiatal fiú temetésén annak egyik barátja, Pestről jöttek néhányan, a gimnáziumba járhattak együtt, öt darab tízezrest nyomott Bagdi kezébe, a zenekar minden tagjának egyet, csak azért, hogy miután végre egyedül maradtak a friss sírral, játsszák el nekik hússzor egymás után, szünet, kérdés, változtatás és flikk-flakk nélkül a *Patience*-t. Bagdiék pedig játszották, és Bagdi látta, hogy jól gondolja, amit gondol a zenei támasztékokról, mert ezek csak álltak ott, szívták a cigit, és egy adott pillanatban mindig összenéztek, elengedtek olyankor egy-egy mosolyt, mindig ugyanott, ugyanannál a sornál, amikor az jött, hogy *'cause the lights are shining bright*, mert ragyognak a fények. Nem szóltak semmit, csendben dohányoztak, csak ennél a pontnál elmosolyodtak, néha valamelyikük bele is bólintott az utolsó hangba, hogy *bright*. Bagdi nem értette, de érezte, hogy fontos, hogy ez van, ennyi maradt, aztán az egyik egyszer belemondta a közös csendjükbe, kimondta a kifújt füsttel együtt, hogy *hm, és itt leviszi a hangot*. Bagdi ezt még sokáig nem bírta kiverni a fejéből, nagyon tetszett neki, hogy ezeknek ez maradt meg, hogy egy hangban maradt meg az, akit most temettek, mennyi minden sűrűsödhetett nekik ebben

össze, biztos sokat emlegették együtt, hogy mi történik ott a számban, hogy annál a pontnál Axl Rose lefelé hajlítja a hangot.

Anna vetette fel egyszer, hogy menniük kellene, valami nagyobb városba, vagy akár külföldre. Németországban, Angliában aranyáron mérik a gyógytor-nászokat, gazdagon élhetnénk, mindketten azt csinálhatnánk, amit szeretünk és tudunk, győzködte Bagdit Anna, de Bagdi nem értette, merthogy ő azt hitte, egy-részt már most is azt csinálják, amit szeretnek és tudnak, másrészt pedig nem nagyon tudta elképzelni, hogy például Münchenben miért is volna fontos vagy egyáltalán érthető az, hogy *ollós rákot régen fogtam az iszapban*. Bagdi úgy érezte, teljes életet élnek. Dolgoznak, együtt vannak, ő zenél, Anna hallgatja, járnak is hozzájuk sokan, ilyenkor mindig ő főz, isznak valamit, beszélgetnek, semmi komoly, de *mennyire kell ez az alacsonyabb horizont mindenkinek*, mondogatta Bagdi, maguk között pedig úgy hívták ezeket az alkalmakat, hogy *összeröffenések*. Anna viszont, amellett, hogy azért egy kisebb társaságot kiépített maga köré, minden kedden kártyaparti, hetente kétszer közös kocogás a barátnőjével a futballpá-lyán, leginkább magányosnak érezte magát a faluban. Bagdi széles társasága okán technikailag persze ritkán volt egyedül, de a Bagdi miatt hozzá is elérő embereket csak úgy nevezte magában, hogy *lepattanó*, magát pedig úgy mutatta be néha, amikor új ember került a köreikbe, hogy én vagyok a Sándor *felesége*.

A pincét az Üveg-hegyen viszont szerette, oda kijártak minden hétvégén, és bár ő sohasem látta az Öreget, a Feri bácsit, de azt mondta a Bagdinak, hogy már a pin-ce előtt lobogó zászlóból el tudja képzelni, *a kalibert* úgymond. Gyönkőn régi szokás volt, hogy a gazdák a borospincék elé pincezászlókat varratnak, azok lógtak sorban a kis kubatúrákon, a Bagdiéké előtt is lobogott egy, rendes zászlórúdon, rajta szép nagy, cirkalmas hímméssel, hogy *In Vino Feritas*. Ha felhúzták, és fújta a szél, akkor zenélt a zászló, a vasrúdnak nekiverődő huzal és a fémkarikák énekeltek, Anna pedig otthon érezte magát ilyenkor, ahogy Bagdival ott ültek a csilingelés alatt, nézték, amint megy le a Nap a szemközti dombok mögött, és néha koccintottak a vastag falú kis üvegpohárral, amit ő csak úgy hívott, *pincepohár*.

Azt, hogy ő, Anna a megfelelő helyen van, és ennél jobb helyen már nem is lehetne, az Üveg-hegyen töltött idők mellett leginkább akkor érezte, amikor Bagdi játszott neki a zongorán. A legjobban azt szerette, ha sajátot játszik, főleg ha valami mollban volt, mert bár Bagdi elmondta neki egyszer, hogy mi a moll és a dúr között a különbség, hogy a hangok közötti távolság és végső soron az emberi fül meg a frekvenciák, de ő csak azt tudta, hogy bármiből is álljanak a hangsorok, bármit is jelentsenek a hangnemek, ha szép és szomorú valami, akkor az moll. Amikor Bagdi leült a Franz Wirth-hez, ő gyakran odaállt a felnyitott fedelű hangszer mellé, vagy egyenesen rákönyökölt a bécsire, az arannyal futatott fémek meg az egymáson keresztbe futó húrok fölé hajolva hallgatta, ahogy Bagdi játszik, néha dúdolta is, és ilyenkor mindig úgy érezte magát, mint valami díva.

Bagdinak soha, egyetlen pillanatra sem jutott eszébe, hogy Anna elmenetele, az egész dolog a külfölddel ne a pénzről, a jövőjükéről, Anna valóban aranyáron megfizetett szakmájáról szólna, és egy pillanatig sem gondolta azt, hogy a helyzet ne ideiglenes lenne, mintegy kozmetikai részlet az ő robusztus, szilárd és

megingathatatlan valóságuk felszínén. Afféle vakáció, ami úgyis elmúlik, és visszabillen majd a megszokott keretek közé az élet. Anna, a zongora, a minden.

Az első év viszonylag könnyen eltelt, bár nehéz volt, mert hogyan lenne az ilyen nehéz, főleg az őszi meg a téli hónapok, leginkább onnan, hogy visszaállítják az órát. Falun ezek nehéz, ólmos idők, amikor gyakran csak a semmi van, és ez a semmi beleül az ember aljába, gyomortájékra. Leginkább az egyedüllét és a tennivaló hiánya az, ami nyom, de úgy, hogy egy idő után már órákig csak azt várja az ember, hogy le lehessen feküdni, mert ha elalszik, akkor jön a reggel, akkor nem érzi, hogy milyen hosszan van kitartva a sötétség. Várni azért kell a lefekvéssel, mert ha túl hamar ágyba kerül, akkor felébred még a sötétben, amikor a legvastagabb az éjszaka, és visszaaludni ilyenkor nehezen lehet, vagy inni kell, vagy remeg az ember, ráadásul fogalma sincs, miért remeg, egyszerűen csak megbontja az embert a szorongás, mintha valami nem lenne rendben a világgal. Bagdinak nemegyszer felrémlt a történet, amit a Gesztenyefában hallott a gimnázium amerikai tanáráról, Lake-ről, a hirtelenszöke, alig harmincéves New York-i fiúról. Ő, miután idekerült és letudta az első tanévet, akkora romantikát látott a falusi lassúságban, hogy nyárra se utazott haza, hanem kibérelt egy kis házat Gyöngtől nem messze, Miszlán, az erdő szélén, hogy ott majd elmélyed, gondolkodik, beletemetkezik a rusztikusságba, *ezt a hülyeséget vajon honnan vette*, ezt Bagdi, amikor hallotta a sztorit, megfejtetni nem tudta, és még úgy, hogy nyár volt, világos, sokat és sokáig sütött a Nap, még úgy is Pécsig menekült öt nap elmélyülős rusztikusság után. Néhányan a pultnál aztán gúnyolódtak is az ügynön, hogy *biztos azonnal vett egy színházbérletet, ahogy odaért*.

Az első évben ráadásul még együtt volt a karácsony, Anna hazajött, és csak január első napjaiban utazott vissza. Bagdi nem szerette, ahogy az utazás előtti napon Anna összepakolt, borzasztóan megszenvedte azt a csomagolást, nemcsak azért, mert mindjárt búcsúzni kell, hanem mert bántotta, hogy Anna annyi mindent be tudott még rakni a bőröndbe, *már lassan bele sem férsz*, mondta neki, nem bírta magában tartani, hogy mennyire zavarja, még mindig kifelé mennek a dolgok a házból. A következő évben Anna viszont már nem jött haza karácsonyra sem, *nem tud*, ezt mondta. Bagdi éppen fenyőfáért ment, amikor Anna ezzel hívta, nagy fát akart venni, ahogy szokták, de akkor most minek. A szomszéd viszont olyan fát vett, hogy nem fért be a házba, a tetejéből le kellett vágni majd' egy métert, Bagdi abban az évben a szomszéd levágott csonkját kérte el, azt díszítette fel és rakta ki az asztal közepére egy vázában.

Azt, hogy valami nem jó, hogy valami furcsaság van Anna körül, akkor érezte meg először, amikor a harmadik év tavaszán Anna néhány napra hazajött. Csak egy finom pillanat volt, egy jelentéktelen esemény, egy önkéntelen megnyilvánulás, ami kicsúszott Anna száján, de elég volt ahhoz, hogy megbontsa azt a burkot, amely őket, Bagdi lelkében legalábbis jó vastagon, körülvette. Bagdi a közös karácsony óta egyszer ki tudott ugyan utazni Annához, de azon a pár napon kívül másfél éve nem látták egymást. Amikor Anna végre hazajött, Bagdi pedig a régóta először közösen töltött este, a zongorán játszott *bé-moll Nocturne*, a néhány pohár vörösbor és a szeretkezések után másnap valami ünnepségre igyekezett, zenélni ment, ezért öltönyt húzott, kettő volt neki, egy fekete, esküvőkre és temetésekre, meg egy sötétkék, kevésbé kényes, nehezebben gyűrődő

anyagból, azt vette fel, megkötötte a nyakkendőjét, és a régről megszokott, otthonos mozdulattal csücsörített Anna irányába, *csókot*, akkor Anna ránézett, adott egy puszit a szájára, és megjegyezte, hogy azért vehetne valami jobb öltönyt magának, a zakó uja túlzottan rálóg a kézfejére, és a nadrág is milyen csúnya esésű, *tiszta bő* rá. Bagdi pedig nem értette, hogy miért kezdett el hirtelenjében számítani az, hogy milyen szabású is az ő öltönye.

Anna már négy éve elment, *kint élt*, így nevezték egymás között, de Bagdi háta mögött azért egyre gyakrabban hangzott el a szó, *elhagyta*, amikor a dolgok mégiscsak arrafelé kanyarodtak, hogy Anna hazajön, több hétre is, sőt, akár végleg. Nem is Bagdi találta ki, Anna hívta a hírrel, örült Bagdi, persze, de nem derült ki, hogy miről van szó pontosan, hogy miért, hogyan, meg a hirtelenség, ugye, Anna a telefonban csak annyit mondott, hogy hosszú, meg zavaros az egész, *otthon majd elmesélem*. Bagdi, ez külön megmaradt benne, a hazajövetel ténye mellett az *otthon* szónak örült a legjobban, annak, hogy Anna ezt a szót használta. Amikor eljött a nap, hogy Anna érkezik, ő már reggel nekiállt főzni, vagyis takarítani kicsit és főzni egy rendeset. Nyulat akart, fehér zöldségekből készített szósszal, de aztán eszébe jutott, hogy Anna a nyulat nem eszi meg, ezért a szomszédból szerzett kacsát, a szomszéd is úgy örült, hogy első szóra leölt egyet, azt csinálta meg Bagdi karamellizált gyümölcsdarabokkal, egy kevés ágyas pálinkával megbolondított aszalt szilva-mártással és chilis vörös lencsével.

Anna nem jön. Csak erre emlékszik, hogy ennyit tudott kinyögni, legalábbis a lényege ez volt, és arra, hogy nem bírta megállni, elsírta magát. Amikor megkapta az üzenetet, amikor lehallgatta azt a szörnyű, gonosz szöveget, merthogy a nagy főzésben nem hallotta meg a telefont, arra tudott csak gondolni, hogy most egyedül nem szabad otthon maradnia, hogy el, bárhová, csak nem egyedül lenni. A mártást még kapkodva odaöntötte a cseréptálba a hús mellé, aztán kirohant, fel a biciklire, és így, a tállal a kezében, darabokra esve lépett be a Gesztenyefa presszóba, mert őneki most akkor szétcsúszott a világ, kéri, segítsenek rajta, ő eddig bírta. Ott forgott a fejében, hogy ennyit a pénz biztosan nem ér meg, hogy azért ennél, valóban, lehetett volna többször találkozni, meg hogy az öltöny is, hogy az miért lett baj, hogy rálóg a kézfejére. Meg aztán, amit a szemébe is mondott a Csucics, hogy *minden embernek vannak bizonyos szükségletei, a vágyak ugye*, akkor majdnem el is kente a száját a vén hülyéjének, de a legzavaróbb mégiscsak az volt az egészben, hogy olyasmit piszkált meg az a tapintatlan barom, ami őbenne is ott volt, valahol a gyomra tájékán, feljebb nem engedte, direkt, mert ha ez eljut az agyáig, ha neki ilyen gondolata lesz, akkor abba ő biztos, hogy belezavarodik. Nem gondolta el tehát a helyzetet, nem akarta, de ez a vén barom nemcsak rátapintott, hanem ki is mondta, hogy az isten rogyasztaná rá az eget, nem lehet már hatékonyan elmene-külni akkor ettől a gondolattól, visszafurakszik a fejébe mindig újra.

Világosodott már, amikor hazaért, néhány órára le kell feküdni, ennyit nem szokott inni, de most muszáj volt, hogy meg ne bolonduljon, fura, zavaros este volt ez különben is, még a mentő is kint volt egyszer, sokat ivott, nem tudja, pontosan miért, csak az a biztos, hogy folyt a vér a kocsmában. Nem baj, lefekszik, kiürül az alkohol, és akkor beül az autóba, kimegy Annához, nincs az a világvégén, voltaképpen hülyeség is, hogy nem tette meg gyakrabban.

Még az sem kizárt, hogy aludt valamennyit, de feküdni biztosan órákig feködtt, *az is pihenés*, evett néhány kanállal a lencséből, lefözött egy kávé, átgondolta, amennyire tudta a következő hetet, lakodalmuk most nem lesz, a zenekar pár napig megvan billentyűs nélkül, ha lakodalom volna, akkor kellene csak beugró, meg is lehetne oldani, így viszont pláne nem fog hiányozni senkinek.

Amikor beült az autóba, úgy érezte, hogy a távolság, amit le kell gyűrnie, csak egy hosszabban kitarott lélegzet lesz, vesz egy nagy levegőt, és mire kiengedi, már Annával ülnek este egy asztalnál, biztosan meg lehet az egész ügyet hamar beszélni, elszoktak egymástól, ezért csak az idegenség, majd tíz év múlva már eltörpül ez a csúnya időszak, olyan lesz, mint valami odaszáradt folt, ami egy kevés vízzel is lejön akár, a távolság csak egy hosszabban kitarott lélegzet lesz, vesz egy nagy levegőt, és mire kiengedi, már elszoktak egymástól, ezért csak az idegenség, majd tíz év múlva már eltörpül ez a csúnya időszak, mint valami odaszáradt folt, kevés vízzel is akár, lefelé a Gerenyás-dűlőn a balkanyar nagyobb ívű és sokkal hosszabb is, mint ahogyan azt elsőre sejtené az ember, vesz egy nagy levegőt, és mire kiengedi, csak az idegenség, majd tíz év múlva, mint ami odaszáradt, basszus ezek a rossz oldalon mennek.

Stoppoltak. *A fiúk stoppoltak, azért a menetirány szerinti oldalon mentek.* Ezt mondta a rendőr, kint volt már a mentő, azoknak mondta, de Bagdi is hallotta, ott keringett a rendőr körül, nem bírt elszakadni tőle, nem is tudta, mitől fél jobban, attól, hogy nem aludta ki rendesen az alkoholt, vagy hogy az a gyerek meghal, lebénul, vagy valami komolyabb baja lesz. Ismeri is őket látásból, a másiknak nincs baja, úgy tűnik, ott ül, lehajtott fejjel a fűben. Gimnazisták, vagy volt gimnazisták talán, ebben nem volt biztos, de tegnap látta őket, ott voltak a Gesztenyefában. A rendőr szólt Bagdinak, hogy mindjárt jön, ne menjen sehova, Bagdi pedig arra gondolt, hogy hova is mehetne, ott toporgott most a mentőnél, látni akart valamit, hogy mennyi a kár, szeretne volna, ha van valami könnyítés a történetben, hogy mondjuk nem vészes az ügy, nem lett végzetes az ő megveszedett rohanása, ezt várta a mentőstől, igen, hogy mondjon valami ilyet, mentse fel, ha lehetséges, de az csak annyit vetett oda neki, hogy küzd a srác, és dolgozunk mi is, úgyhogy legyen szíves, álljon végre félre, ne tartsa fel őket. Bagdi pedig csak állt dermedten, állt az út szélén, és tágra nyílt, vérekes, néma szeméből csorgott kifelé a meleg könny, ott toporgott tehetetlenül, és arra gondolt, hogy minden egyedüllétnek van tehát teteje meg alja.